

De betroede talenter og dommedag

Kapitel 24 og 25 i Mattæusevangeliet består af taler, som Jesus holdt tirsdag eller onsdag i påskeugen i Jerusalem, dvs. 2-3 dage før sin korsfæstelse og død. Alt hvad han siger i disse to kapitler handler om dommedag.

Man skal her huske på, at det, at der kommer en dommedag, for os kristne ikke er noget uhyggeligt noget. Det ville tværtimod være uhyggeligt, hvis der ingen dommedag kom.

At sige, at der kommer en dommedag, er jo det samme som at sige, at livet her på jorden har en mening og et mål. Ordet dommedag betyder ganske enkelt, at livet ikke er meningsløst, og at alt ikke er lige gyldigt.

Dommedag betyder, at livet har et formål. Livet fører et sted hen.

Det fører hen til den Gud, som i begyndelsen skænkede os livet.

Det, som Jesus med lignelserne om dommedag, f.eks. lignelsen om de betroede talenter, vil lægge os på sinde, er det helt simple, at vi hver især har fået noget betroet, som vi skal forvalte på ret måde i dette liv. Vi skal holde hus med vort liv og med de ting, som vi har fået betroet. Engang vil det lyde til hver enkelt af os: Aflæg regnskab for din husholdning!

De betroede talenter, som Jesus taler om, er naturligvis først og fremmest den frelse, som alle døbte menneske har fået betroet ved deres dåb.

Under vort korte pilgrimsliv på jorden skal vi bruge vor dåbs nåde til at søge Gud.

I lignelsen om de betroede talenter er der nu en tjener, som ikke vil bruge sin dåbs nåde, dvs. som ikke vil leve sit liv i bøn og gudstjeneste. Det begrundes med, at han er bange for Gud.

Når et menneske siger: Der findes ingen Gud og i øvrigt har jeg slet ikke brug for nogen Gud, så er det ifølge Jesus og hele den kristne tradition nemlig udelukkende fordi, de er så bange for Gud, at de slet ikke tør indse, at Gud findes.

I Bibelen er ordet for at "tro" og ordet for at "have tillid til", det samme ord. Når man siger, at man ikke tror på Gud, så betyder det i virkeligheden, at man ikke har tillid til Gud. Dem, der ikke tror på Gud, er altid kujoner.

Men hvad svarer Gud så den tjener, der frygter ham så meget, at han ikke tør søge ham?

Gud siger: Netop fordi jeg forekommer dig så hård og grusom, netop derfor burde du søge frelsen i mit navn.

Derved forklarer Gud, hvorfor han nogle gange lader verden se tilfældig og meningsløs ud: Det gør han for at verdens tilfældighed og meningsløshed skal lære os at indse, at der i sidste ende kun findes mening og retfærdighed ét sted, nemlig hos Gud.

Når vi mennesker lader dette ske for os, så ser vi også at meningsløsheden – dvs. den manglende sammenhæng mellem fortjeneste og løn – er en Guds velsignelse for os!

Thi det betyder, at selv den mest fortabte synder, der ingenting fortjener, i dette øjeblik kan modtage troen på frelsen hos Gud.

Lige meget hvor vi er i livet, og lige meget hvilke byrder vi har på skuldrene, så kan vi altid vende os til Gud.

Selv det dybeste mørke er udtryk for Guds kærlighed, thi det er udtryk for, at Gud har sat sin skabning i frihed og uden frihed intet menneske og ingen kærlighed.

I sin frihed har mennesket ganske vist vendt ryggen til Gud og fået hele skaberværket til at falde bort fra Gud i ondskab og dæmoni, men i Jesus Kristus gik Gud selv ind i denne verden. Han blev den Guds tjener, der i sandhed led nederlag i denne verden uden at fortjene det, men som i sit nederlag holdt fast i troen og som derved har vist os vejen mellem Gud og mennesker. Ja, som ikke blot har vist os vejen, men som selv er vejen og sandheden og livet, således at alene troen på hans navn skænker os evigt liv.

Således skænkes alle vi, som i kirken bekender vor tro på ham, frelse og evigt liv. Ved alterbordet bliver vi, ved Jesu Kristi offerdød sammenspist med Gud og indoptages i den hellige treenighed.

